Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

22. veljače 2022.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Hitni prethodni postupak – Pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Europski uhidbeni nalog – Okvirna odluka 2002/584/PUP – Članak 1. stavak 3. – Postupci predaje između država članica – Pretpostavke izvršenja – Povelja Europske unije o temeljnim pravima – Članak 47. drugi stavak – Temeljno pravo na pošteno suđenje pred zakonom prethodno ustanovljenim neovisnim i nepristranim sudom – Sustavni ili opći nedostaci – Ispitivanje u dvije faze – Kriteriji primjene – Obveza pravosudnog tijela izvršenja da konkretno i precizno provjeri postoje li ozbiljni i utvrđeni razlozi zbog kojih se vjeruje da će osoba protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog, u slučaju predaje, biti izložena stvarnoj opasnosti od povrede njezina temeljnog prava na pošteno suđenje pred zakonom prethodno ustanovljenim neovisnim i nepristranim sudom”

U spojenim predmetima C-562/21 PPU i C-563/21 PPU,

povodom dvaju zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koje je uputio Rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska), odlukama od 14. rujna 2021., koje je Sud zaprimio 14. rujna 2021., u postupcima radi izvršenja europskih uhidbenih naloga izdanih protiv

X (C-562/21 PPU)

Y (C-563/21 PPU)

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: K. Lenaerts, predsjednik, L. Bay Larsen, potpredsjednik, A. Arabadjiev, A. Prechal, C. Lycourgos, S. Rodin, I. Jarukaitis, N. Jääskinen (izvjestitelj), I. Ziemele i J. Passer, predsjednici vijeća, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, L. S. Rossi, A. Kumin i N. Wahl, suci,

nezavisni odvjetnik: A. Rantos,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 16. studenoga 2021.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za osobu X, N. M. Delsing i W. R. Jonk, *advocaten*,

* Jezik postupka: nizozemski

– za Openbaar Ministerie, C. L. E. McGivern i K. van der Schaft,

– za nizozemsku vladu, M. K. Bulterman i J. Langer, u svojstvu agenata,

– za Irsku, J. Quaney, u svojstvu agenta, uz asistenciju R. Kennedyja, *SC*,

– za poljsku vladu, S. Żyrek, J. Sawicka i B. Majczyna, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, S. Grünheid, K. Herrmann, P. Van Nuffel i J. Tomkin, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 16. prosinca 2021.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjevi za prethodnu odluku odnose se na tumačenje članka 1. stavka 3. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19, svezak 3., str. 83. i ispravak SL 2013., L 222, str. 14.), kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. (SL 2009., L 81, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 169.) (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka 2002/584).

2 Zahtjevi su upućeni u okviru izvršenja u Nizozemskoj dvaju europskih uhidbenih naloga koje su izdali, u predmetu C-562/21 PPU, 6. travnja 2021. Sąd Okręgowy w Lublinie (Okružni sud u Lublinu, Poljska) radi izvršenja kazne oduzimanja slobode izrečene osobi X te, u predmetu C-563/21 PPU, 7. travnja 2021. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (Okružni sud u Zielonoj Góri, Poljska) radi kaznenog progona osobe Y.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uvodne izjave 5., 6. i 10. Okvirne odluke 2002/584 glase kako slijedi:

„(5) Cilj koji si je postavila [Europska] [u]nija, da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, vodi prema ukidanju izručenja između država članica i njegovu zamjenjivanju sustavom predaje osoba između pravosudnih tijela. Nadalje, uvođenje novog pojednostavljenog sustava predaje osuđenih ili osumnjičenih osoba u svrhe izvršenja kaznenih presuda ili kaznenog progona omogućuje ukidanje zamršenosti i opasnosti od kašnjenja koj[e] postoje kod sadašnjih postupaka izručivanja. Tradicionalni odnosi suradnje koji su do sada prevladavali između država članica trebali bi biti zamijenjeni sustavom slobodnog protoka sudskih odluka u kaznenim stvarima, kako prije, tako i poslije donošenja pravomoćnih odluka, u području slobode, sigurnosti i pravde.

(6) Europski uhidbeni nalog, predviđen ovom Okvirnom odlukom, prva je konkretna mjera u području kaznenog prava kojom se primjenjuje načelo uzajamnog priznavanja, koje Europsko vijeće smatra ‚kamenom temeljcem' pravosudne suradnje.

[…]

(10) Mehanizam europskog uhidbenog naloga temelji se na visokoj razini povjerenja između država članica. Njegova primjena može biti suspendirana samo u slučaju da neka država članica ozbiljno i neprekidno krši načela iz članka 6. stavka 1. [UEU-a]. Kršenje utvrđuje Vijeće [Europske unije] u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. [UEU-a], s posljedicama predviđenima u članku 7. stavku 2. [UEU-a].”

4 Člankom 1. te okvirne odluke, naslovljenim „Definicija europskog uhidbenog naloga i obveza njegova izvršenja”, propisuje se:

„1. Europski uhidbeni nalog je sudska odluka koju izdaje država članica s ciljem uhićenja i predaje tražene osobe od strane druge države članice, zbog vođenja kaznenog progona, izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode.

2. Države članice izvršavaju svaki europski uhidbeni nalog na temelju načela uzajamnog priznavanja u skladu s odredbama ove Okvirne odluke.

3. Ova Okvirna odluka ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. [UEU-a].”

5 Članci 3., 4. i 4.a navedene okvirne odluke utvrđuju razloge za obvezno i moguće neizvršenje europskog uhidbenog naloga.

6 Članak 8. Okvirne odluke pojašnjava sadržaj i oblik europskog uhidbenog naloga.

7 U skladu s člankom 15. Okvirne odluke 2002/584, naslovljenim „Odluka o predaji”:

„1. Pravosudno tijelo izvršenja odlučuje, u rokovima i pod uvjetima utvrđenima ovom Okvirnom odlukom, treba li osoba biti predana.

2. Ako pravosudno tijelo izvršenja utvrdi da su informacije koje je dostavila država članica izdavateljica uhidbenog naloga nedostatne i ne omogućavaju donošenje odluke o predaji tražene osobe, od nje zahtijeva da potrebne dopunske informacije, posebno one u vezi s člancima 3. do 5. te s odredbama članka 8., budu žurno dostavljene te može postaviti rok za njihov primitak, uzimajući u obzir potrebu poštovanja rokova iz članka 17.

3. Pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog u bilo koje doba može pravosudnom tijelu izvršenja poslati sve korisne dodatne informacije.”

Nizozemsko pravo

8 Okvirna odluka 2002/584 prenesena je u nizozemsko pravo Wetom tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) (Zakon o provedbi Okvirne odluke Vijeća Europske unije o europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (Zakon o predaji)) od 29. travnja 2004. (Stb. 2004., br. 195), kako je izmijenjen Zakonom od 17. ožujka 2021. (Stb. 2021., br. 155).

Glavni postupci i prethodna pitanja

Predmet C-562/21 PPU

9 Sudu koji je uputio zahtjev, Rechtbanku Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska), podnesen je zahtjev za izvršenje europskog uhidbenog naloga koji je 6. travnja 2021. izdao Sąd Okręgowy w Lublinie (Okružni sud u Lublinu, Poljska). Tim se europskim uhidbenim nalogom traži uhićenje i predaja poljskog državljanina radi izvršenja kazne oduzimanja slobode u trajanju od dvije godine koja je dotičnoj osobi izrečena pravomoćnom presudom od 30. lipnja 2020. zbog iznude i prijetnje.

10 Zainteresirana osoba nije pristala na predaju Republici Poljskoj. Trenutačno je u istražnom zatvoru u Nizozemskoj dok sud koji je uputio zahtjev ne odluči o toj predaji.

11 Sud koji je uputio zahtjev ističe da nije utvrdio nijedan razlog koji bi se mogao protiviti toj predaji, osim onoga na koji se odnosi prethodno pitanje koje je uputio Sudu.

12 Taj sud smatra da od 2017. godine postoje sustavni ili opći nedostaci koji utječu na neovisnost pravosudne vlasti u državi članici izdavateljici. Ti nedostaci, koji su već postojali u trenutku izdavanja europskog uhidbenog naloga iz točke 9. ove presude, od tada su se pogoršali. Prema mišljenju navedenog suda, postoji stoga stvarna opasnost da će u slučaju predaje državi članici izdavateljici dotičnoj osobi biti povrijeđeno njezino temeljno pravo na pošteno suđenje, koje je zajamčeno člankom 47. drugim stavkom Povelje.

13 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, navedeni nedostaci osobito utječu na temeljno pravo na zakonom prethodno ustanovljen sud, koje je zajamčeno tom odredbom.

14 Taj sud smatra da predmetni nedostaci proizlaze, među ostalim, iz Ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Zakon o izmjenama Zakona o Državnom sudbenom vijeću i određenih drugih zakona) od 8. prosinca 2017. (Dz. U. iz 2018., poz. 3.) (u daljnjem tekstu: Zakon od 8. prosinca 2017.), koji je stupio na snagu 17. siječnja 2018., a osobito uloge koju u imenovanju članova sudbene vlasti u Poljskoj ima Krajowi Rada Sądownictwa (Državno sudbeno vijeće, Poljska; u daljnjem tekstu: KRS).

15 U tom pogledu sud koji je uputio zahtjev upućuje na odluku koju je 23. siječnja 2020. donio Sąd Najwyższy (Vrhovni sud, Poljska), u kojoj je potonji sud smatrao da KRS nije neovisno tijelo jer od stupanja na snagu Zakona od 8. prosinca 2017. odgovara izravno političkim tijelima. To nepostojanje neovisnosti dovodi do nedostataka u postupku imenovanja sudaca. Kad je riječ o drugim sudovima osim Sąda Najwyższeg (Vrhovni sud), iz te odluke proizlazi da sudsko vijeće, u smislu Kodeksa postępowania karnego (poljski Zakonik o kaznenom postupku), nije pravilno sastavljeno kada uključuje osobu koja je u skladu sa zakonodavstvom koje je stupilo na snagu 17. siječnja 2018. na KRS-ov prijedlog imenovana kao sudac ako predmetni nedostatak, u okolnostima ovog slučaja, dovodi do povrede jamstava neovisnosti i nepristranosti u smislu poljskog Ustava, članka 47. Povelje i članka 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP).

16 Sud koji je uputio zahtjev također upućuje na presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Poljska (Sustav stegovnih mjera za suce) (C-791/19, EU:C:2021:596, t. 108. i 110.).

17 Taj sud osim toga navodi da zna za popis sastavljen 25. siječnja 2020. koji sadržava imena 384 suca koji su od stupanja na snagu Zakona od 8. prosinca 2017. imenovani na KRS-ov prijedlog. Navedeni sud smatra da se broj tih imenovanja od tada vjerojatno povećao.

18 U tim okolnostima smatra da postoji stvarna opasnost da su jedan ili više sudaca koji su od stupanja na snagu Zakona od 8. prosinca 2017. imenovani na KRS-ov prijedlog sudjelovali u kaznenom postupku koji se vodio protiv zainteresirane osobe.

19 U tom pogledu navodi da zainteresirana osoba od 14. veljače 2020. ne može više učinkovito osporavati valjanost imenovanja suca ili zakonitost izvršavanja njegovih sudskih funkcija. Naime, na temelju Ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Zakon o izmjenama Zakona o ustrojstvu redovnih sudova, Zakona o Vrhovnom sudu i određenih drugih zakona) od 20. prosinca 2019. (Dz. U. iz 2020., pozicija 190.), koji je stupio na snagu 14. veljače 2020., poljskim sudovima nije dopušteno razmatrati takva pitanja.

20 Usto, sud koji je uputio zahtjev naglašava da Europski sud za ljudska prava u svojoj sudskoj praksi smatra da je pravo na „zakonom ustanovljeni" sud, kao što je to pravo zajamčeno člankom 6. stavkom 1. EKLJP-a, iako autonomno pravo, ipak usko povezano s jamstvima neovisnosti i nepristranosti predviđenima tom odredbom. Sud koji je uputio zahtjev u tom se pogledu poziva na kriterije utvrđene tom sudskom praksom kako bi utvrdio predstavljaju li utvrđene nepravilnosti u postupku imenovanja sudaca povredu prava na zakonom ustanovljen sud u smislu članka 6. stavka 1. EKLJP-a (ESLJP, 1. prosinca 2020., Ástráðsson protiv Islanda, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, t. 243. do 252., i ESLJP, 22. srpnja 2021., Reczkowicz protiv Poljske, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719, t. 221. do 224.).

21 Sud koji je uputio zahtjev pita se treba li te kriterije primijeniti i u kontekstu izvršenja europskog uhidbenog naloga izdanog radi izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode.

22 U tim je okolnostima Rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Koji kriterij treba primijeniti pravosudno tijelo izvršenja koje mora odlučiti o [izvršenju europskog uhidbenog naloga] radi izvršenja pravomoćne kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode kad ispituje je li u državi članici izdavanja u okviru postupka koji je doveo do osuđujuće presude povrijeđeno pravo na zakonom prethodno ustanovljen sud, ako u toj državi članici nije bilo moguće podnijeti nikakav djelotvoran pravni lijek protiv eventualne povrede tog prava?"

Predmet C-563/21 PPU

23 Sudu koji je uputio zahtjev također je podnesen zahtjev za izvršenje europskog uhidbenog naloga koji je 7. travnja 2021. izdao Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (Okružni sud u Zielonoj Góri, Poljska). Tim se europskim uhidbenim nalogom traži uhićenje i predaja poljskog državljanina radi vođenja kaznenog progona.

24 Zainteresirana osoba, koja nije pristala na predaju Republici Poljskoj, u istražnom je zatvoru u Nizozemskoj dok sud koji je uputio zahtjev ne odluči o toj predaji.

25 Sud koji je uputio zahtjev ističe da nije utvrdio nijedan razlog koji bi se mogao protiviti toj predaji, osim onoga na koji se odnose prethodna pitanja postavljena u tom predmetu.

26 Taj se sud poziva na iste razloge kao što su oni navedeni u točkama 12. do 17. ove presude, na koje upućuje u zahtjevu za prethodnu odluku u predmetu C-562/21 PPU i na temelju kojih smatra da sustavni ili opći nedostaci koji utječu na neovisnost sudbene vlasti u državi članici izdavateljici utječu, među ostalim, na temeljno pravo zainteresirane osobe na zakonom prethodno ustanovljeni sud, koje je zajamčeno člankom 47. drugim stavkom Povelje.

27 Kad je riječ o situaciji osobe čija se predaja zahtijeva u predmetu C-563/21 PPU, sud koji je uputio zahtjev smatra da postoji stvarna opasnost da će jedan ili više sudaca koji su od stupanja na snagu Zakona od 8. prosinca 2017., navedenog u točki 14. ove presude, imenovani na KRS-ov prijedlog, biti pozvano da odlučuje o kaznenom predmetu zainteresirane osobe ako njezina predaja Republici Poljskoj radi vođenja kaznenog progona bude odobrena.

28 Sud koji je uputio zahtjev ističe da se osoba čija se predaja zahtijeva radi vođenja kaznenog progona zapravo ne može pojedinačno pozivati na nepravilnosti u imenovanju jednog ili više sudaca koji će biti pozvani da odlučuju o njezinu kaznenom predmetu. Naime, za razliku od osobe čija se predaja zahtijeva radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode, kao što je to slučaj u predmetu C-562/21 PPU, osoba čija se predaja zahtijeva radi vođenja kaznenog progona ne može pred pravosudnim tijelom izvršenja, zbog načina na koji se predmeti nasumično dodjeljuju unutar poljskih sudova, navesti sastav sudskog vijeća koje će biti pozvano odlučivati o njezinu kaznenom predmetu nakon njezine predaje. Usto, zbog stupanja na snagu, 14. veljače 2020., Zakona od 20. prosinca 2019., navedenog u točki 19. ove presude, ta osoba nakon svoje predaje Republici Poljskoj ne može stvarno osporavati valjanost imenovanja suca ili zakonitost izvršavanja njegovih sudskih dužnosti

29 Uostalom, kad je riječ o sudskoj praksi Europskog suda za ljudska prava navedenoj u točki 20. ove presude, sud koji je uputio zahtjev pita se trebaju li se kriteriji koje taj sud primjenjuje kako bi ocijenio predstavljaju li nepravilnosti utvrđene u postupku imenovanja sudaca povredu prava na zakonom ustanovljen sud u smislu članka 6. stavka 1. EKLJP-a primijeniti i u kontekstu izvršenja europskog uhidbenog naloga radi vođenja kaznenog progona.

30 Naposljetku, sud koji je uputio zahtjev pita se primjenjuju li se kriteriji utvrđeni u presudi od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) i potvrđeni presudom od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog) (C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), u okviru ocjene toga izlaže li se dotična osoba u slučaju predaje stvarnoj opasnosti od povrede njezina temeljnog prava na zakonom prethodno ustanovljen sud i, u slučaju potvrdnog odgovora, kako treba primijeniti te kriterije.

31 U tim je okolnostima Rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li primijeniti kriterij utvrđen u presudi od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) i potvrđen u presudi od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog) (C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033) ako postoji stvarna opasnost da će se dotičnoj osobi suditi pred sudom koji nije prethodno ustanovljen zakonom?

2. Treba li primijeniti kriterij utvrđen u presudi od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) i potvrđen u presudi od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog) (C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), ako tražena osoba koja nastoji osporiti svoju predaju ne može ispuniti taj kriterij zbog činjenice da u tom trenutku nije moguće utvrditi sastav sudova pred kojima će joj se suditi, zbog načina na koji se predmeti nasumično dodjeljuju?

3. Čini li nepostojanje djelotvornog pravnog lijeka za osporavanje valjanosti imenovanja sudaca u Poljskoj, u okolnostima u kojima je očito da tražena osoba u tom trenutku ne može utvrditi da će sudovi pred kojima će joj se suditi biti sastavljeni od sudaca koji nisu valjano imenovani, povredu bitnog sadržaja prava na pošteno suđenje kojim se od države članice izvršenja zahtijeva da odbije predaju tražene osobe?”

Postupak pred Sudom

32 Sud koji je uputio zahtjev zatražio je da se o zahtjevima za prethodnu odluku odluči u hitnom postupku predviđenom člankom 107. Poslovnika Suda.

33 U prilog svojem zahtjevu sud koji je uputio zahtjev ističe da se postavljena prethodna pitanja odnose na pitanje iz glave V. trećeg dijela UFEU-a, da je osobama X i Y trenutačno oduzeta sloboda te da će odgovor Suda na ta prethodna pitanja imati izravan i odlučujući utjecaj na trajanje zadržavanja zainteresiranih osoba u istražnom zatvoru.

34 Prema sudskoj praksi Suda, treba uzeti u obzir okolnost da je osobi na koju se odnosi glavni predmet oduzeta sloboda te da njezino zadržavanje u istražnom zatvoru ovisi o rješenju spora u glavnom postupku (presuda od 26. listopada 2021., Openbaar Ministerie (Pravo na saslušanje od strane pravosudnog tijela izvršenja), C-428/21 PPU i C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, t. 32. i navedena sudska praksa).

35 U ovom slučaju, kao što to proizlazi iz odluka kojima se upućuje prethodno pitanje, zainteresirane osobe trenutačno su smještene u istražni zatvor, a odgovor Suda na postavljena pitanja imat će izravan i odlučujući utjecaj na trajanje tog istražnog zatvora.

36 U tim je okolnostima prvo vijeće Suda, na prijedlog suca izvjestitelja i nakon saslušanja nezavisnog odvjetnika 29. rujna 2021., odlučilo prihvatiti zahtjeve nacionalnog suda da se o predmetnim zahtjevima za prethodnu odluku odluči u hitnom prethodnom postupku.

37 Osim toga, prvo vijeće Suda odlučilo je predmete C-562/21 PPU i C-563/21 PPU uputiti Sudu radi njihove dodjele velikom vijeću.

38 Odlukom predsjednika prvog vijeća Suda od 29. rujna 2021. predmeti C-562/21 PPU i C-563/21 PPU spojeni su u svrhu pisanog i usmenog dijela postupka te radi donošenja presude.

Prethodna pitanja

39 Svojim jedinim pitanjem u predmetu C-562/21 PPU i trima pitanjima u predmetu C-563/21 PPU, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 1. stavke 2. i 3. Okvirne odluke 2002/584 tumačiti na način da pravosudno tijelo izvršenja koje je pozvano

odlučiti o predaji osobe protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog kada raspolaže elementima koji dokazuju postojanje sustavnih ili općih nedostataka u pogledu neovisnosti sudbene vlasti države članice izdavateljice, osobito kad je riječ o imenovanju članova te vlasti, može odbiti tu predaju jer bi u slučaju te predaje postojala stvarna opasnost od povrede temeljnog prava na pošteno suđenje pred zakonom prethodno ustanovljenim sudom, utvrđenog člankom 47. drugim stavkom Povelje, ako:

– u okviru europskog uhidbenog naloga izdanog radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode, eventualna povreda tog temeljnog prava u postupku u kojem je donesena osuđujuća presuda protiv te osobe ne podliježe nikakvom djelotvornom pravnom lijeku;

– u okviru europskog uhidbenog naloga izdanog radi vođenja kaznenog progona dotična osoba u trenutku predaje ne može odrediti sastav sudskog vijeća pred kojim će joj se suditi, zbog načina na koji se predmeti nasumično dodjeljuju unutar predmetnih sudova, i ako u državi članici izdavateljici ne postoji djelotvoran pravni lijek za osporavanje valjanosti imenovanja sudaca.

Uvodne napomene

40 Ponajprije valja podsjetiti na to da načelo uzajamnog povjerenja između država članica kao i načelo uzajamnog priznavanja, koje se i sâmo temelji na uzajamnom povjerenju između potonjih država, u pravu Unije imaju ključnu važnost s obzirom na to da omogućavaju stvaranje i održavanje područja bez unutarnjih granica. Konkretno, načelo uzajamnog povjerenja obvezuje svaku od tih država, osobito u kontekstu područja slobode, sigurnosti i pravde, da, osim u iznimnim okolnostima, smatra da sve ostale države članice poštuju pravo Unije i, konkretno, njime priznata temeljna prava (presuda od 26. listopada 2021., Openbaar Ministerie (Pravo na saslušanje od strane pravosudnog tijela izvršenja), C-428/21 PPU i C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, t. 37. i navedena sudska praksa).

41 Stoga, kada države članice provode pravo Unije, one mogu, na temelju tog prava, biti obvezne pretpostaviti da druge države članice poštuju temeljna prava, tako da od druge države članice ne samo da ne mogu zahtijevati višu nacionalnu razinu zaštite temeljnih prava od one koju osigurava pravo Unije nego ni, osim u iznimnim slučajevima, provjeriti je li ta druga država članica u konkretnom slučaju doista poštovala temeljna prava koja jamči Unija (Mišljenje 2/13 (Pristupanje Unije EKLJP-u) od 18. prosinca 2014., EU:C:2014:2454, t. 192.).

42 U tom kontekstu Okvirna odluka 2002/584 nastoji – uvođenjem pojednostavnjenog i učinkovitijeg sustava predaje osuđenih osoba ili osoba osumnjičenih da su prekršile kazneni zakon – olakšati i ubrzati pravosudnu suradnju u svrhu pridonošenja ostvarenju cilja dodijeljenog Uniji da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, zasnivajući se pri tome na visokoj razini povjerenja koje mora postojati između država članica (presuda od 26. listopada 2021., Openbaar Ministerie (Pravo na saslušanje od strane pravosudnog tijela izvršenja), C-428/21 PPU i C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, t. 38. i navedena sudska praksa).

43 Načelo uzajamnog priznavanja – koje je prema uvodnoj izjavi 6. Okvirne odluke 2002/584 „kamen temeljac” pravosudne suradnje u kaznenom području – nalazi svoju primjenu u članku 1. stavku 2. te okvirne odluke, koji sadržava pravilo da su države članice obvezne izvršiti svaki europski uhidbeni nalog na temelju načela uzajamnog priznavanja i u skladu s odredbama te okvirne odluke (presuda od 26. listopada 2021., Openbaar Ministerie (Pravo na saslušanje od strane pravosudnog tijela izvršenja) C-428/21 PPU i C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, t. 40. i navedena sudska praksa).

44 Iz toga slijedi da pravosudna tijela izvršenja u načelu mogu odbiti izvršiti europski uhidbeni nalog samo zbog taksativno navedenih razloga za neizvršenje koji su propisani tom okvirnom odlukom i da se njegovo izvršenje može uvjetovati samo jednim od uvjeta koji su ograničavajuće propisani u članku 5. navedene okvirne odluke. Slijedom toga, izvršenje europskog uhidbenog naloga je načelo, a odbijanje izvršenja zamišljeno je kao iznimka koja se mora usko tumačiti (presude od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 41. i navedena sudska praksa i od 17. prosinca 2020. Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 37.).

45 S obzirom na navedeno, visoka razina povjerenja između država članica, na kojoj počiva mehanizam europskog uhidbenog naloga, temelji se na premisi da kazneni sudovi drugih država članica, koji će nakon izvršenja europskog uhidbenog naloga morati provesti postupak kaznenog progona, izvršenja kazne zatvora ili mjere osiguranja oduzimanjem slobode ili, pak, meritorni kazneni postupak, ispunjavaju zahtjeve svojstvene temeljnom pravu na pošteno suđenje, zajamčenom člankom 47. drugim stavkom Povelje (vidjeti u tom smislu presudu od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 58.). Naime, to temeljno pravo od ključne je važnosti kao jamstvo zaštite svih prava koja osobe ostvaruju iz prava Unije i očuvanja zajedničkih vrijednosti država članica navedenih u članku 2. UEU-a, među ostalim, vrijednosti vladavine prava (vidjeti u tom smislu presudu od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 39. i navedenu sudsku praksu).

46 Iako je u tim okolnostima prije svega na svakoj državi članici, kako bi se osigurala puna primjena načela uzajamnog povjerenja i priznavanja na kojima se temelji funkcioniranje tog mehanizma, da pod krajnjim nadzorom Suda osigura očuvanje zahtjevâ koji su svojstveni tom temeljnom pravu, a da se pritom suzdrži od svake mjere koja bi mogla ugroziti tu neovisnost (vidjeti u tom smislu presudu od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 40.), ako postoji stvarna opasnost da se osobi protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog povrijedi to isto temeljno pravo, pravosudno tijelo izvršenja može se na temelju članka 1. stavka 3. Okvirne odluke 2002/584 iznimno suzdržati od izvršenja tog europskog uhidbenog naloga (vidjeti u tom smislu presudu od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 59.).

47 Nadalje, Sud je naglasio i da se Okvirnu odluku 2002/584, u vezi s odredbama Povelje, ne može tumačiti tako da se ugrozi učinkovitost sustava pravosudne suradnje između država članica, u kojemu je europski uhidbeni nalog, kako ga je predvidio zakonodavac Unije, jedan od ključnih elemenata (presuda od 26. listopada 2021., Openbaar Ministerie (Pravo na saslušanje od strane pravosudnog tijela izvršenja), C-428/21 PPU i C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, t. 43. i navedena sudska praksa).

48 Sud je tako presudio da osobito kako bi se zajamčilo da se ne paralizira funkcioniranje europskog uhidbenog naloga, obveza lojalne suradnje, propisana člankom 4. stavkom 3. prvim podstavkom UEU-a, treba osigurati dijalog između pravosudnih tijela izvršenja i pravosudnih tijela koja izdaju nalog. Iz načela lojalne suradnje proizlazi, među ostalim, da si države članice međusobno pomažu pri obavljanju zadaća koje proizlaze iz Ugovorâ (presuda od 26. listopada 2021., Openbaar Ministerie (Pravo na saslušanje od strane pravosudnog tijela izvršenja), C-428/21 PPU i C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, t. 44. i navedena sudska praksa).

49 Naposljetku, nastavno na prethodna razmatranja, pravosudna tijela koja izdaju nalog i ona koja ga izvršavaju trebaju se, u svrhu osiguranja učinkovite suradnje u kaznenim stvarima, u potpunosti koristiti instrumentima predviđenima, među ostalim, člankom 8. stavkom 1. i člankom 15. Okvirne odluke 2002/584, na način da daju prednost uzajamnom priznavanju na kojem se temelji ta suradnja (presuda od 6. prosinca 2018., IK (Izvršenje dodatne kazne), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, t. 63. i navedena sudska praksa).

Pretpostavke pod kojima pravosudno tijelo izvršenja može na temelju članka 1. stavka 3. Okvirne odluke 2002/584 odbiti predati osobu protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog zbog postojanja stvarne opasnosti da će ta osoba, u slučaju predaje pravosudnom tijelu koje izdaje uhidbeni nalog, biti izložena povredi njezina temeljnog prava na pošteno suđenje pred zakonom prethodno ustanovljenim sudom

50 S obzirom na, među ostalim, razmatranja navedena u točkama 40. do 46. ove presude, Sud je presudio, kad je riječ o članku 1. stavku 3. Okvirne odluke 2002/584, da, kad pravosudno tijelo izvršenja koje je pozvano odlučiti o predaji osobe protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog raspolaže elementima kojima se dokazuju sustavni ili opći nedostaci u pogledu neovisnosti pravosuđa u državi članici izdavateljici, ono ipak ne može pretpostaviti da postoje ozbiljni i utvrđeni razlozi zbog kojih se vjeruje da je ta osoba, u slučaju njezine predaje potonjoj državi članici, izložena stvarnoj opasnosti od povrede njezina temeljnog prava na pošteno suđenje, a da pritom ne provede konkretnu i preciznu provjeru kojom se uzimaju u obzir, među ostalim, osobna situacija navedene osobe, priroda predmetnog kaznenog djela i činjenični kontekst na kojem se temelji navedeno izdavanje, poput izjava ili radnji tijela javnih vlasti koje mogu utjecati na ispitivanje pojedinačnog slučaja (vidjeti u tom smislu presudu od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 69.).

51 Stoga, informacije o postojanju ili povećanju sustavnih ili općih nedostataka u pogledu neovisnosti pravosuđa u državi članici ne mogu same po sebi biti dovoljne da se opravda odbijanje izvršavanja europskog uhidbenog naloga koji izda pravosudno tijelo te države članice (vidjeti u tom smislu presudu od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 63.).

52 U okviru ispitivanja u dvije faze, navedenom u točki 50. ove presude, a prvi put navedenom, kad je riječ o članku 47. drugom stavku Povelje, u presudi od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 47. do 75.) pravosudno tijelo izvršenja treba kao prvo odrediti postoje li objektivni, vjerodostojni, precizni i odgovarajuće aktualizirani elementi koji upućuju na dokaze o postojanju stvarne opasnosti, u državi članici izdavateljici, od povrede temeljnog prava na pošteno suđenje zajamčenog tom odredbom zbog sustavnih ili općih nedostataka u pogledu neovisnosti pravosuđa u toj državi članici (presuda od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 54. i navedena sudska praska).

53 Kao drugo, pravosudno tijelo izvršenja treba konkretno i precizno provjeriti mogu li nedostaci utvrđeni u prvoj fazi utjecati na sudove koji su u toj državi članici nadležni za vođenje postupaka kojima će biti podvrgnuta tražena osoba i, uzimajući u obzir osobnu situaciju te osobe, prirodu kaznenog djela zbog kojeg se progoni i činjenični kontekst na kojem se temelji izdavanje tog uhidbenog naloga, te s obzirom na informacije koje eventualno pruži ta država članica na temelju članka 15. stavka 2. Okvirne odluke 2002/584, postoje li ozbiljni i utvrđeni razlozi zbog kojih se

vjeruje da je navedena osoba izložena takvoj opasnosti u slučaju predaje potonjoj državi članici (vidjeti u tom smislu presudu od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 55. i navedenu sudsku praksu).

54 U ovom slučaju, sud koji je uputio zahtjev u biti se pita je li to ispitivanje u dvije faze, koje je Sud utvrdio u presudama od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) i od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela izdavanja) (C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), u pogledu jamstava neovisnosti i nepristranosti koji su svojstveni temeljnom pravu na pošteno suđenje iz članka 47. drugog stavka Povelje, primjenjivo u slučaju da je tom temeljnom pravu svojstveno i predmetno jamstvo koje se odnosi na zakonom prethodno ustanovljen sud i, ovisno u slučaju, koji su uvjeti i načini primjene navedenog ispitivanja u tom pogledu. On se osobito pita o utjecaju na to ispitivanje okolnosti da tijelo kao što je KRS, koje je sastavljeno uglavnom od članova koji predstavljaju zakonodavnu ili izvršnu vlast ili su od njih izabrani, sudjeluje u imenovanju ili napredovanju u karijeri članova sudbene vlasti u državi članici izdavateljici.

55 Kad je riječ o primjenjivosti ispitivanja u dvije faze, koja se navodi u točkama 52. i 53. ove presude, u slučaju iz prethodne točke treba, kao prvo, istaknuti neraskidive veze koje, u skladu sa samim tekstom članka 47. drugim stavkom Povelje, postoje između jamstava neovisnosti i nepristranosti sudaca i pristupa zakonom prethodno ustanovljenom sudu, u svrhu temeljnog prava na pošteno suđenje u smislu te odredbe.

56 Stoga iz sudske prakse Suda, razvijene s obzirom na sudsku praksu Europskog suda za ljudska prava, proizlazi da, iako je pravo na takav sud, koje je zajamčeno člankom 6. stavkom 1. EKLJP-a i člankom 47. drugim stavkom Povelje, samostalno pravo, ipak je usko povezano s jamstvima neovisnosti i nepristranosti koja proizlaze iz tih dviju odredbi. Konkretnije, iako je svakim od zahtjeva koji su propisani navedenim odredbama zadan konkretan cilj koji od njih stvara posebna jamstva na pravičan postupak, namijenjeni su poštovanju temeljnih načela koja su vladavina prava i dioba vlasti. U osnovi svakog od tih zahtjeva nalazi se nužnost da se očuva povjerenje koje pojedinac mora imati u sudbenu vlast i neovisnost te vlasti u odnosu na druge vlasti (vidjeti u tom smislu presudu od 6. listopada 2021., W. Ż. (Vijeće za izvanrednu kontrolu i javne poslove pri Vrhovnom sudu – Imenovanje), C-487/19, EU:C:2021:798, t. 124. i navedenu sudsku praksu).

57 Što se, konkretnije, tiče postupka imenovanja sudaca, Sud je presudio, pozivajući se na sudsku praksu Europskog suda za ljudska prava, da, s obzirom na osnovne posljedice koje taj postupak stvara za uredno funkcioniranje i legitimnost sudbene vlasti u demokratskoj državi uređenoj vladavinom prava, takav postupak jest nužno element svojstven pojmu „zakonom ustanovljeni sud”, u smislu članka 6. stavka 1. EKLJP-a, pri čemu je pojasnio da se neovisnost suda, u smislu te odredbe, mjeri, među ostalim, prema načinu na koji su njegovi članovi imenovani (vidjeti u tom smislu presudu od 6. listopada 2021., W. Ż. (Vijeće za izvanrednu kontrolu i javne poslove pri Vrhovnom sudu – Imenovanje), C-487/19, EU:C:2021:798, t. 125. i navedenu sudsku praksu).

58 Sud je također naglasio da jamstva pristupa zakonom prethodno ustanovljenom neovisnom i nepristranom sudu, a osobito ona kojima se određuje njegov pojam i sastav, čine kamen temeljac prava na pošteno suđenje. Provjera predstavlja li tijelo po svojem sastavu takav sud kada u tom pogledu dođe do ozbiljne sumnje, jest nužna kako bi se osiguralo povjerenje koje u

demokratskom društvu pojedinci moraju imati u sudove (presuda od 6. listopada 2021., W. Ż. (Vijeće za izvanrednu kontrolu i javne poslove pri Vrhovnom sudu – Imenovanje), C-487/19, EU:C:2021:798, t. 126. i navedena sudska praksa).

59 Kao drugo, važno je naglasiti da bi dopuštanje pravosudnom tijelu izvršenja da ne izvrši europski uhidbeni nalog samo zbog okolnosti poput one navedene u drugoj rečenici točke 54. ove presude dovelo do tumačenja članka 1. stavka 3. Okvirne odluke 2002/584 koje bi bilo protivno sudskoj praksi Suda navedenoj u točkama 44. i 46. ove presude.

60 Štoviše, u okviru tumačenja te odredbe treba osigurati ne samo poštovanje temeljnih prava osoba čija se predaja traži nego i uzimanje u obzir drugih interesa, kao što je potreba da se, ovisno o slučaju, poštuju temeljna prava žrtava predmetnih kaznenih djela.

61 U tom pogledu, postojanje prava trećih osoba u kaznenim postupcima podrazumijeva, u kontekstu mehanizma europskog uhidbenog naloga, obvezu suradnje za državu članicu izvršenja. Usto, uzimajući u obzir ta prava, u slučaju predaje dotične osobe državi članici izdavateljici, tvrdnja o postojanju stvarne opasnosti od povrede temeljnog prava dotične osobe na pošteno suđenje, mora se temeljiti na dostatnim činjeničnim elementima (vidjeti također u tom smislu ESLJP, 9. srpnja 2019., Castaño protiv Belgije, CE:ECHR:2019:0709JUD000835117, t. 82., 83. i 85.).

62 Isto tako, jedan je od ciljeva Okvirne odluke 2002/584 borba protiv nekažnjavanja. Ako bi postojanje sustavnih ili općih nedostataka u pogledu neovisnosti sudbene vlasti države članice izdavateljice samo po sebi bilo dovoljno kako bi se pravosudnom tijelu izvršenja omogućilo da ne provede ispitivanje u dvije faze iz točaka 52. i 53. ove presude i da na temelju članka 1. stavka 3. te okvirne odluke odbije izvršiti europski uhidbeni nalog koji je izdala država članica izdavateljica, to podrazumijeva veliku opasnost od toga da ostanu nekažnjene osobe koje bježe pred pravdom nakon što im je izrečena osuđujuća presuda ili koje su osumnjičene za počinjenje kaznenog djela, iako ne postoje konkretni elementi na temelju kojih se, u slučaju predaje, može utvrditi stvarna opasnost od povrede njihova temeljnog prava na pošteno suđenje (vidjeti u tom smislu presudu od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 64.).

63 Kao treće, pristup iz prethodne točke u praksi doveo bi *de facto* do suspenzije provedbe mehanizma europskog uhidbenog naloga u odnosu na tu državu članicu, čime se ne bi poštovala nadležnost Europskog vijeća i Vijeća u tom pogledu.

64 Naime, kao što je Sud podsjetio, ta primjena može biti suspendirana samo u slučaju da neka država članica ozbiljno i neprekidno krši načela iz članka 2. UEU-a, uključujući kršenje vladavine prava, pri čemu to kršenje utvrđuje Europsko vijeće u skladu s odredbama članka 7. stavka 2. UEU-a, s posljedicama predviđenima u članku 7. stavku 3. UEU-a (presuda od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela izdavanja), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 57.).

65 Prema tome, pravosudno tijelo izvršenja bilo bi dužno automatski odbiti izvršenje svakog europskog uhidbenog naloga koji izda država članica izdavateljica, pri čemu ne bi moralo provesti nikakvu konkretnu ocjenu stvarne opasnosti od izloženosti dotične osobe povredi bitnog sadržaja njezina temeljnog prava na pošteno suđenje, samo u slučaju kada postoji odluka Europskog vijeća, slijedom čega Vijeće suspendira primjenu Okvirne odluke 2002/584 u pogledu

dotične države članice (presuda od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela izdavanja), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 58. i navedena sudska praksa).

66 Iz razmatranja navedenih u točkama 55. do 65. ove presude proizlazi da je pravosudno tijelo izvršenja dužno provesti ispitivanje u dvije faze iz točaka 52. i 53. ove presude kako bi ocijenilo je li, u slučaju predaje dotične osobe državi članici izdavateljici, ta osoba izložena stvarnoj opasnosti od povrede njezina temeljnog prava na pošteno suđenje pred zakonom prethodno ustanovljenim sudom, utvrđenog člankom 47. drugim stavkom Povelje.

Prva faza ispitivanja

67 U okviru prve faze tog ispitivanja pravosudno tijelo izvršenja mora općenito ocijeniti postojanje stvarne opasnosti od povreda temeljnog prava na pošteno suđenje, koji je osobito u vezi s nedostatkom neovisnosti sudova države članice izdavateljice ili nepoštovanjem zahtjeva zakonom ustanovljenog suda zbog sustavnih ili općih nedostataka u toj državi članici (vidjeti u tom smislu presudu od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 61. i navedenu sudsku praksu).

68 Takva se ocjena mora provesti na osnovi standarda zaštite temeljnog prava zajamčenog člankom 47. drugim stavkom Povelje (vidjeti u tom smislu presudu od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 62. i navedenu sudsku praksu).

69 U tom pogledu, kad je riječ, s jedne strane, o zahtjevima neovisnosti i nepristranosti koji su, kao što je to istaknuto u točkama 55. do 58. ove presude, usko povezani s onim koji se odnosi na zakonom prethodno ustanovljeni sud, oni pretpostavljaju postojanje pravila, osobito u pogledu sastava tijela, imenovanja, trajanja funkcije kao i razloga za nesudjelovanje u odlučivanju, izuzeće i opoziv njegovih članova, koja omogućuju da se kod pojedinaca otkloni svaka legitimna sumnja u pogledu nemogućnosti utjecaja vanjskih čimbenika na to tijelo navedenog tijela na vanjske čimbenike i njegove neutralnosti u odnosu na suprotstavljene interese (vidjeti u tom smislu presudu od 16. studenoga 2021., Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim i dr., C-748/19 do C-754/19, EU:C:2021:931, t. 67. i navedenu sudsku praksu).

70 Glede odluka o imenovanju, potrebno je, među ostalim, da materijalne pretpostavke i postupovna pravila na temelju kojih su te odluke donesene budu takvi da kod pojedinaca ne stvaraju takve legitimne sumnje u pogledu imenovanih sudaca (presuda od 26. ožujka 2020., Preispitivanje Simpson/Vijeće i HG/Komisija, C-542/18 RX-II i C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, t. 71. i navedena sudska praksa).

71 S druge strane, kad je riječ o zahtjevu zakonom prethodno ustanovljenog suda, Sud je istaknuo, pozivajući se na sudsku praksu Europskog suda za ljudska prava u vezi s člankom 6. EKLJP-a (ESLJP, 8. srpnja 2014., Biagioli protiv San Marina, CE:ECHR:2014:0708DEC000816213, t. 72. do 74., i ESLJP, 2. svibnja 2019., Pasquini protiv San Marina, CE:ECHR:2019:05JUD00509, t. 100. i 101. i navedena sudska praksa) da izraz „zakonom ustanovljeni” osobito odražava načelo vladavine prava. Taj se izraz ne odnosi samo na pravnu osnovu samog postojanja suda nego i na sastav sudskog vijeća u svakom predmetu kao i na bilo koju drugu odredbu nacionalnog prava nepoštovanje koje dovodi do nezakonitog sudjelovanja jednog ili više sudaca u razmatranju predmeta, što osobito uključuje odredbe o neovisnosti i nepristranosti članova odnosnog suda.

Usto, pravo na suđenje pred „zakonom ustanovljenim” sudom po samoj svojoj prirodi obuhvaća postupak imenovanja sudaca (presuda od 26. ožujka 2020., Preispitivanje Simpson/Vijeće i HG/Komisija, C-542/18 RX-II i C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, t. 73.).

72 Što se tiče kriterija ocjene postojanja povrede temeljnog prava na zakonom prethodno ustanovljeni sud u smislu članka 47. drugog stavka Povelje, važno je istaknuti da se ne može smatrati da svaka nepravilnost u postupku imenovanja sudaca predstavlja takvu povredu.

73 Nepravilnost počinjena prilikom imenovanja sudaca unutar predmetnog pravosudnog sustava dovodi do takve povrede, osobito kad je ta nepravilnost takve naravi i težine da dovodi do stvarne opasnosti da druge grane vlasti, osobito izvršne vlasti, mogu dovesti u opasnost integritet ishoda postupka imenovanja i izazivajući tako opravdanu sumnju pojedinaca u neovisnost i nepristranost odnosnog suca ili odnosnih sudaca (vidjeti u tom smislu presudu od 6. listopada 2021., W. Ż. (Vijeće za izvanrednu kontrolu i javne poslove pri Vrhovnom sudu – Imenovanje), C-487/19, EU:C:2021:798, t. 130. i navedenu sudsku praksu).

74 Utvrđenje o postojanju povrede zahtjeva zakonom prethodno ustanovljenog suda i o posljedicama takve povrede podvrgnuto je sveobuhvatnoj ocjeni određenog broja elemenata koji, razmatrani zajedno, pridonose tome da kod pojedinaca stvaraju legitimne sumnje u pogledu neovisnosti i nepristranosti sudaca (vidjeti u tom smislu presude od 2. ožujka 2021., A. B. i dr. (Imenovanje sudaca Vrhovnog suda – pravno sredstvo), C-824/18, EU:C:2021:153, t. 131. i 132., i od 6. listopada 2021., W. Ż. (Vijeće za izvanrednu kontrolu i javne poslove pri Vrhovnom sudu – Imenovanje), C-487/19, EU:C:2021:798, t. 152. do 154.).

75 Slijedom toga, okolnost da je tijelo, poput Državnog sudbenog vijeća, uključeno u postupak imenovanja sudaca sastavljeno pretežito od članova koje je izabrala zakonodavna vlast, ne može sama po sebi dovesti u sumnju neovisnost sudaca imenovanih na kraju navedenog postupka (vidjeti u tom smislu presudu od 9. srpnja 2020., Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, t. 55. i 56.). Međutim, može drukčije važiti kada ta ista okolnost zajedno s drugim relevantnim elementima i okolnostima, u kojima je taj izbor proveden, dovedu do nastanka takvih sumnji (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Poljska (Sustav stegovnih mjera za suce) (C-791/19, EU:C:2021:596), t. 103.).

76 Okolnost da tijelo koje je sastavljeno uglavnom od članova koji predstavljaju zakonodavnu ili izvršnu vlast ili su od njih izabrani sudjeluje u postupku imenovanja sudaca države članice izdavateljice nije stoga sama po sebi dovoljna da opravda odluku pravosudnog tijela izvršenja kojom se odbija predaja dotične osobe.

77 Iz toga proizlazi da, u kontekstu postupka predaje u vezi s izvršenjem europskog uhidbenog naloga, ispitivanje postoji li stvarna opasnost od povrede temeljnog prava na pošteno suđenje, osobito povezana s nedostatkom neovisnosti sudova navedene države članice ili s nepoštovanjem zahtjeva zakonom prethodno ustanovljenog suda zbog sustavnih ili općih nedostataka u toj državi članici, pretpostavlja sveobuhvatnu ocjenu na temelju svih objektivnih, vjerodostojnih, preciznih i odgovarajuće aktualiziranih elemenata o funkcioniranju pravosudnog sustava navedene države članice, osobito općeg konteksta imenovanja sudaca u toj državi članici.

78 U ovom slučaju, osim informacija sadržanih u obrazloženom prijedlogu koji je Europska komisija uputila Vijeću na temelju članka 7. stavka 1. UEU-a (presuda od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 61.), elementi koji su posebno relevantni za potrebe te ocjene su, među ostalim, oni koje spominje sud

koji je uputio zahtjev, odnosno rezolucija Sąda Najwyższyjeg (Vrhovni sud) od 23. siječnja 2020. i sudska praksa Suda koja proizlazi iz presuda od 19. studenoga 2019., A. K. i dr. (Neovisnost Stegovnog vijeća Vrhovnog suda) (C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982), od 2. ožujka 2021. A. B. i dr. (Imenovanje sudaca Vrhovnog suda – pravno sredstvo) (C-824/18, EU:C:2021:153), od 15. srpnja 2021., Komisija/Poljska (Sustav stegovnih mjera za suce) (C-791/19, EU:C:2021:596) te od 6. listopada 2021., W. Ż. (Vijeće za izvanrednu kontrolu i javne poslove pri Vrhovnom sudu – Imenovanje) (C-487/19, EU:C:2021:798), koje sadržavaju navode o djelovanju pravosudnog sustava države članice izdavateljice.

79 U okviru navedene ocjene pravosudno tijelo izvršenja može uzeti u obzir i sudsku praksu Europskog suda za ljudska prava u kojoj je utvrđena povreda zahtjeva zakonom ustanovljenog suda u pogledu postupka imenovanja sudaca (vidjeti među ostalim presudu ESLJP-a od 22. srpnja 2021., Reczkowicz protiv Poljske, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719).

80 Radi potpunosti treba još dodati da se među tim relevantnim elementima nalazi i ustavna sudska praksa države članice izdavateljice kojom se dovodi u pitanje nadređenost prava Unije i obvezujući karakter EKLJP-a, kao i obvezna snaga presuda Suda i Europskog suda za ljudska prava koje se odnose na usklađenost pravila te države članice o organizaciji njezina pravosudnog sustava, posebno imenovanja sudaca, s tim pravom i tom konvencijom.

81 Ako pravosudno tijelo izvršenja na temelju elemenata poput onih navedenih u točkama 78. do 80. ove presude smatra da postoji stvarna opasnost od povrede temeljnog prava na pošteno suđenje, osobito povezana s nedostatkom neovisnosti sudova navedene države članice ili povredom zahtjeva zakonom prethodno ustanovljenog suda zbog sustavnih ili općih nedostataka u državi članici izdavanja, ono ne može odbiti izvršenje tog europskog uhidbenog naloga bez provođenja druge faze ispitivanja iz točke 52. i 53. ove presude.

Druga faza ispitivanja

82 U okviru te druge faze pravosudno tijelo izvršenja treba ocijeniti mogu li se sustavni ili opći nedostaci utvrđeni u prvoj fazi tog ispitivanja ostvariti u slučaju predaje dotične osobe državi članici izdavateljici i je li u posebnim okolnostima slučaja ta osoba tako izložena stvarnoj opasnosti od povrede njezina temeljnog prava na pošteno suđenje pred zakonom prethodno ustanovljenim sudom, utvrđenog člankom 47. drugim stavkom Povelje.

83 Na osobi protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog je da iznese konkretne elemente koji upućuju na to da su, u slučaju postupka predaje radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode, sustavni ili opći nedostaci pravosudnog sustava navedene države članice imali konkretan utjecaj na postupanje u njezinu kaznenom predmetu a, u slučaju postupka predaje radi vođenja kaznenog progona, da takvi nedostaci mogu imati takav utjecaj. Pružanje takvih konkretnih elemenata koji se, u pojedinačnom slučaju te osobe, odnose na utjecaj sustavnih i općih nedostataka ne dovodi u pitanje mogućnost te osobe da iznese sve druge *ad hoc* elemente koji su svojstveni predmetu o kojem je riječ, a na temelju kojih se može utvrditi da će postupak za koji se od pravosudnog tijela koje je izdalo nalog traži njezina predaja posebno ugroziti njezino temeljno pravo na pošteno suđenje.

84 U slučaju da pravosudno tijelo izvršenja smatra da elementi koje je iznijela dotična osoba, iako upućuju na to da su ti sustavni i opći nedostaci imali ili bi mogli imati konkretan utjecaj u pojedinačnom slučaju te osobe, u takvom slučaju nisu dostatni za dokazivanje postojanja stvarne opasnosti od povrede temeljnog prava na zakonom prethodno ustanovljeni sud i stoga, da bi

odbilo izvršenje europskog uhidbenog naloga o kojem je riječ, to tijelo treba primjenom članka 15. stavka 2. Okvirne odluke 2002/584 od pravosudnog tijela izdavanja naloga zahtijevati žurnu dostavu svih dopunskih informacija koje smatra potrebnima.

85 Budući da je pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog dužno pravosudnom tijelu izvršenja dostaviti te informacije (presuda od 25. srpnja 2018., Generalstaatsanwaltschaft (Uvjeti oduzimanja slobode u Mađarskoj), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, t. 64. i navedena sudska praksa), svako postupanje koje dokazuje nepostojanje lojalne suradnje pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog pravosudno tijelo izvršenja može smatrati relevantnim elementom u svrhu ocjene toga može li osoba čija se predaja traži u slučaju predaje biti izložena stvarnoj opasnosti od povrede njezina temeljnog prava na pošteno suđenje pred prethodno zakonom ustanovljenim sudom, utvrđenog člankom 47. drugim stavkom Povelje.

86 S obzirom na navedeno, kad je riječ, s jedne strane, o slučaju iz predmeta C-562/21 PPU europskog uhidbenog naloga izdanog s ciljem predaje radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode, na osobi čija se predaja traži je da se pozove na konkretne elemente na temelju kojih smatra da su sustavni ili opći nedostaci u pravosudnom sustavu države članice izdavateljice imali konkretan utjecaj na kazneni postupak koji se vodio protiv nje, a osobito na sastav sudskog vijeća koje je odlučivalo u kaznenom predmetu o kojem je riječ, na takav način da jedan ili više sudaca iz tog sudskog vijeća nisu pružili jamstva neovisnosti i nepristranosti koja se zahtijevaju na temelju prava Unije.

87 Kao što to proizlazi iz točaka 74. do 76. ove presude i suprotno onomu što ističe nizozemska vlada, u tom pogledu ne može biti dovoljna informacija o tome je li jedan ili više sudaca koji su sudjelovali u postupku u kojem je donesena osuđujuća presuda protiv osobe čija se predaja traži imenovano na prijedlog tijela koje je sastavljeno uglavnom od članova koji predstavljaju zakonodavnu ili izvršnu vlast ili su od njih izabrani, kao što je slučaj KRS-a od stupanja na snagu Zakona od 8. prosinca 2017.

88 Prema tome, kad je riječ o sastavu sudskog vijeća koje je odlučivalo u kaznenom predmetu dotične osobe, ona treba pružiti elemente koji se, među ostalim, odnose na postupak imenovanja suca ili sudaca o kojima je riječ i njihovo eventualno upućivanje, na temelju kojih bi pravosudno tijelo izvršenja u okolnostima ovog slučaja moglo utvrditi da postoje ozbiljni i utvrđeni razlozi zbog kojih se smatra da bi u kaznenom postupku koji se vodi protiv navedene osobe sastav tog sudskog vijeća mogao utjecati na temeljno pravo te osobe na pošteno suđenje pred zakonom prethodno ustanovljenim neovisnim i nepristranim sudom, utvrđeno člankom 47. drugim stavkom Povelje.

89 Tako, na primjer, informacije kojima raspolaže pravosudno tijelo izvršenja i koje se odnose na upućivanje određenog suca u sudsko vijeće koje odlučuje u kaznenom postupku protiv osobe čija se predaja traži, upućivanje o kojem odlučuje ministar pravosuđa na temelju kriterija koji nisu unaprijed poznati i koji se u svakom trenutku mogu opozvati odlukom ministra koja nije obrazložena, mogu biti ozbiljni i utvrđeni razlozi na temelju kojih se, u konkretnom slučaju dotične osobe, može zaključiti da postoji stvarna opasnost od povrede tog temeljnog prava (vidjeti po analogiji presudu od 16. studenoga 2021., Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim i dr., C-748/19 do C-754/19, EU:C:2021:931, t. 77. do 90.).

90 Usto, relevantne su sve informacije koje se odnose na tijek kaznenog postupka koji je doveo do osuđujuće presude protiv dotične osobe, kao što je, ovisno o slučaju, mogućnost da ta osoba koristi pravne lijekove koji su joj dostupni. Posebno treba uzeti u obzir eventualnu mogućnost da navedena osoba u državi članici izdavateljici zatraži izuzeće jednog ili više članova sudskog vijeća

zbog povrede njezina temeljnog prava na pošteno suđenje, mogućnost da ta osoba koristi svoje pravo da zahtijeva takvo izuzeće i informacije dobivene u vezi s ishodom takvog zahtjeva u tom ili u eventualnom žalbenom postupku.

91 U ovom je slučaju poljska vlada u svojim pisanim očitovanjima istaknula, a da to nije dovedeno u pitanje na raspravi, da poljsko postupovno pravo predviđa mogućnost da zainteresirana osoba zatraži izuzeće jednog od sudaca ili cijelog sudskog vijeća koje odlučuje o kaznenom predmetu koji se vodi protiv te osobe ako ta osoba ima sumnje u pogledu neovisnosti ili nepristranosti jednog ili više sudaca sudskog vijeća o kojem je riječ.

92 Međutim, u nedostatku podrobnijih pojašnjenja o stanju nacionalnog prava i njegovih različitih relevantnih odredbi, ništa u spisu kojim Sud raspolaže u okviru ovog prethodnog postupka ne dovodi do zaključka da je mogućnost da se dotična osoba poziva na svoja prava dovedena u pitanje samom okolnošću, na koju se poziva sud koji je uputio zahtjev i koja je navedena u točki 19. ove presude, da od stupanja na snagu 14. veljače 2020. Zakona od 20. prosinca 2019. više nije moguće učinkovito osporavati valjanost imenovanja suca ili zakonitost izvršavanja njegovih sudačkih dužnosti.

93 Kad je riječ, s druge strane, o slučaju europskog uhidbenog naloga iz predmeta C-563/21 PPU koji je izdan radi vođenja kaznenog progona, treba naglasiti da okolnost, koju je naveo sud koji je uputio zahtjev, da osoba čija se predaja traži prije svoje eventualne predaje ne može znati identitet sudaca koji će biti pozvani da odlučuju o kaznenom predmetu koji bi se nakon njezine predaje mogao voditi protiv nje, ne može sama po sebi biti dovoljna za odbijanje te predaje.

94 Naime, na temelju ničega u sustavu uspostavljenom Okvirnom odlukom 2002/584 ne može se smatrati da je predaja osobe državi članici izdavateljici radi vođenja kaznenog progona uvjetovana jamstvom da taj progon dovede do kaznenog postupka pred određenim sudom, a još manje preciznom identifikacijom sudaca koji će biti pozvani da odlučuju o takvom kaznenom predmetu.

95 Suprotno tumačenje lišilo bi drugu fazu ispitivanja iz točaka 52. i 53. ove presude svakog korisnog učinka i ugrozilo bi ne samo postizanje cilja Okvirne odluke 2002/584, navedenog u točki 42. ove presude, nego i uzajamno povjerenje među državama članicama na kojem se temelji mehanizam europskog uhidbenog naloga uspostavljen tom okvirnom odlukom.

96 S obzirom na navedeno, u okolnostima poput onih o kojima je riječ u predmetu C-563/21 PPU, u kojem sastav sudskog vijeća koje je pozvano odlučivati u predmetu protiv osobe na koju se odnosi europski uhidbeni nalog nije poznat u trenutku kada pravosudno tijelo izvršenja mora donijeti odluku o predaji te osobe državi članici izdavanja, to tijelo ipak ne može izbjeći provesti sveobuhvatnu ocjenu okolnosti slučaja kako bi, na temelju elemenata koje je dostavila navedena osoba i koji su, po potrebi, dopunjeni informacijama koje je pružilo pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog, provjerilo postoji li, u slučaju predaje, stvarna opasnost od povrede temeljnog prava te osobe na pošteno suđenje pred zakonom prethodno ustanovljenim sudom.

97 Kao što je to nezavisni odvjetnik u biti istaknuo u točki 63. svojeg mišljenja, takvi se elementi mogu konkretno odnositi na izjave tijela javne vlasti koje mogu utjecati na konkretan slučaj o kojem je riječ. Pravosudno tijelo izvršenja može se osloniti i na sve druge informacije koje smatra relevantnima, poput onih koje se odnose na privatnu situaciju dotične osobe, prirodu kaznenih djela zbog kojih se ta osoba progoni i činjenični kontekst na kojem se temelji izdavanje europskog

uhidbenog naloga, ali, prema potrebi, i na sve druge informacije koje su mu dostupne u vezi sa sucima koji čine sudska vijeća koja će vjerojatno biti nadležna za odlučivanje u postupku koji se odnosi na tu osobu nakon njezine predaje državi članici izdavateljici.

98 U tom pogledu ipak treba pojasniti da, u skladu s razmatranjima iznesenima u točki 87. ove presude, informacija koja se odnosi na imenovanje jednog ili više sudaca koji su članovi nadležnog suda ili, ako je poznato, dotičnog sudskog vijeća, na zahtjev tijela koje je sastavljeno uglavnom od članova koji predstavljaju zakonodavnu ili izvršnu vlast ili su od njih izabrani, kao što je to slučaj s KRS-om nakon stupanja na snagu Zakona od 8. prosinca 2017., nije dovoljno da se utvrdi da je, u slučaju predaje, dotična osoba izložena stvarnoj opasnosti od povrede njezina temeljnog prava na pošteno suđenje pred prethodno zakonom ustanovljenim sudom. Takvo utvrđenje u svakom slučaju pretpostavlja ocjenu postupka imenovanja dotičnog suca ili sudaca u svakom slučaju zasebno.

99 Isto tako, ako pravosudno tijelo izvršenja ne može isključiti da osoba na koju se odnosi europski uhidbeni nalog izdan radi vođenja kaznenog progona može, u slučaju predaje, biti izložena stvarnoj opasnosti od povrede tog temeljnog prava samo zato što ta osoba u državi članici izdavateljici raspolaže mogućnošću da zatraži izuzeće jednog ili više članova sudskog vijeća koji će biti pozvani odlučivati o njezinu kaznenom predmetu, postojanje takve mogućnosti to tijelo ipak može uzeti u obzir kao relevantan element u svrhu procjene postojanja takve opasnosti (vidjeti po analogiji presudu od 25. srpnja 2018., Generalstaatsanwaltschaft (Uvjeti oduzimanja slobode u Mađarskoj), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, t. 117.)

100 U tom pogledu, okolnost da se takvo izuzeće, ovisno o slučaju, može zahtijevati u kontekstu europskog uhidbenog naloga izdanog radi vođenja kaznenog progona tek nakon predaje tražene osobe i nakon što je ona saznala za sastav sudskog vijeća koje je pozvano odlučivati o kaznenom progonu koji se vodi protiv nje, nije relevantna u okviru ocjene postojanja stvarne opasnosti da će navedena osoba u slučaju predaje pretrpjeti povredu navedenog temeljnog prava.

101 Ako pravosudno tijelo izvršenja nakon sveobuhvatne ocjene utvrdi da postoje ozbiljni i utvrđeni razlozi zbog kojih se vjeruje da će dotična osoba u slučaju predaje biti izložena stvarnoj opasnosti od povrede njezina temeljnog prava na pošteno suđenje pred zakonom prethodno ustanovljenim neovisnim i nepristranim sudom, to se tijelo treba suzdržati, na temelju članka 1. stavka 3. Okvirne odluke 2002/584, od izvršenja predmetnog europskog uhidbenog naloga. U suprotnom slučaju treba izvršiti potonji nalog u skladu s načelnom obvezom utvrđenom u članku 1. stavku 2. navedene okvirne odluke (vidjeti u tom smislu presudu od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 61.)

102 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljena pitanja valja odgovoriti da članak 1. stavke 2. i 3. Okvirne odluke 2002/584 treba tumačiti na način da, kada pravosudno tijelo izvršenja koje je pozvano odlučiti o predaji osobe protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog raspolaže elementima koji dokazuju postojanje sustavnih i općih nedostataka u pogledu neovisnosti sudbene vlasti u državi članici izdavateljici, osobito kad je riječ o postupku imenovanja članova te vlasti, to tijelo može odbiti predaju te osobe:

– u okviru europskog uhidbenog naloga izdanog radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode, samo ako to tijelo utvrdi da u posebnim okolnostima slučaja postoje ozbiljni i utvrđeni razlozi zbog kojih se vjeruje da je, uzimajući u obzir, među ostalim, elemente koje je ta osoba pružila i koji se odnose na sastav sudskog vijeća koje je odlučivalo u

njezinu kaznenom predmetu ili bilo koju drugu okolnost relevantnu za ocjenu neovisnosti i nepristranosti tog vijeća, povrijeđeno temeljno pravo te osobe na pošteno suđenje pred zakonom prethodno ustanovljenim neovisnim i nepristranim sudom, utvrđenog člankom 47. drugim stavkom Povelje, i

– u okviru europskog uhidbenog naloga izdanog radi vođenja kaznenog progona, samo ako to isto tijelo utvrdi da u posebnim okolnostima slučaja postoje ozbiljni i utvrđeni razlozi zbog kojih se vjeruje da je, uzimajući u obzir, među ostalim, elemente koje je pružila dotična osoba i koji se odnose na njezinu privatnu situaciju, prirodu kaznenog djela za koje se ona progoni, činjenični kontekst na kojem se temelji izdavanje tog europskog uhidbenog naloga ili bilo koju drugu okolnost koja je relevantna za ocjenu te neovisnosti i nepristranosti sudskog vijeća koje će vjerojatno biti pozvano odlučivati u postupku koji se odnosi na tu osobu, potonja u slučaju predaje izložena stvarnoj opasnosti od povrede tog temeljnog prava.

Troškovi

103 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnih postupaka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (veliko vijeće) odlučuje:

Članak 1. stavke 2. i 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP Vijeća od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. treba tumačiti na način da, kada pravosudno tijelo izvršenja koje je pozvano odlučiti o predaji osobe protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog raspolaže elementima koji dokazuju postojanje sustavnih i općih nedostataka u pogledu neovisnosti sudbene vlasti u državi članici izdavateljici, osobito kad je riječ o postupku imenovanja članova te vlasti, to tijelo može odbiti predaju te osobe:

– **u okviru europskog uhidbenog naloga izdanog radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode, samo ako to tijelo utvrdi da u posebnim okolnostima slučaja postoje ozbiljni i utvrđeni razlozi zbog kojih se vjeruje da je, uzimajući u obzir, među ostalim, elemente koje je ta osoba pružila i koji se odnose na sastav sudskog vijeća koje je odlučivalo u njezinu kaznenom predmetu ili bilo koju drugu okolnost relevantnu za ocjenu neovisnosti i nepristranosti tog vijeća, povrijeđeno temeljno pravo te osobe na pošteno suđenje pred zakonom prethodno ustanovljenim neovisnim i nepristranim sudom, utvrđenog člankom 47. drugim stavkom Povelje, i**

– **u okviru europskog uhidbenog naloga izdanog radi vođenja kaznenog progona, samo ako to isto tijelo utvrdi da u posebnim okolnostima slučaja postoje ozbiljni i utvrđeni razlozi zbog kojih se vjeruje da je, uzimajući u obzir, među ostalim, elemente koje je pružila dotična osoba i koji se odnose na njezinu privatnu situaciju, prirodu kaznenog djela za koje se ona progoni, činjenični kontekst na kojem se temelji izdavanje tog europskog uhidbenog naloga ili bilo koju drugu okolnost koja je relevantna za ocjenu te neovisnosti i nepristranosti sudskog vijeća koje će vjerojatno biti pozvano odlučivati u postupku koji se odnosi na tu osobu, potonja u slučaju predaje izložena stvarnoj opasnosti od povrede tog temeljnog prava.**

Potpisi